

پدر مهربان من!

غیبت امام زمان علیه السلام به معنی تعطیلی مقام ولایت و امامت نیست. امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف ولی و سرپرست و پدر ما هستند.

امام سجاد علیه السلام در صحیفه دعایی دارند راجع به پدر و مادر؛ در آن دعا می فرمایند: خدایا پدر و مادر مرا در همه ی نمازها به یاد من بیاور تا دعایشان کنم. این یعنی اگر کسی در عقب همه ی نمازهایش پدر و مادر خود را به یاد آورد و دعا کند، حداقل وظیفه اش را انجام داده و کار خاصی نکرده است! حالا اگر ما بخواهیم میان پدر مادی و عنصری و معنوی زندگی مان مقایسه ای داشته باشیم، می یابیم که به اندازه ی فاصله ی میان عالم معنی و عالم ماده میان آن دو فاصله است ... و بیشتر از آن! فارغ از این که در بحث ولایت تکوینی حجت خدا، به جهت مادی نیز ما محتاج و نیازمند وجود پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم و اهل بیت علیهم السلام هستیم.

حال در این وضع، ما چه وظیفه ای نسبت به ولی، صاحب اختیار، سرپرست و پدرمان داریم؟

نکته ی دیگری که می تواند ما را به این وظیفه آگاه تر سازد توجه به آیه ای مبارکه در قرآن کریم است؛ در قرآن آمده که «فَادْكُرُونِي أَذْكُرْكُمْ»^۱. این چه یادی است؟ اگر خدای متعال عموم بندگان خود را یاد نکند، از بد و خوب، که عالم معدوم می شود! پس این یک یاد دیگر است که خداوند هم لطف ویژه ای به این یادکننده دارد!

در ذیل بحث ولایت الهیه ی حجج حق جلّ جلاله اثبات می شود که اگر خلیفه ی خدا و واسطه ی فیض وجود در عالم نیز از موجودات و مخلوقات غفلت ورزد، همه نابود می شوند.^۳ اما اگر کسی اهل خدمت به حضرت و ایشان را همیشه در خاطر داشته باشد، حضرت هم عنایتی ویژه به او خواهند داشت و ما یقین داریم که شأن آن بزرگوار دستگیری از خلق است.^۴

^۱ - دعای ۲۴ صحیفه ی سجادیه سلام الله علیه

^۲ - سوره ی مبارکه ی بقره، ۱۵۲

^۳ - در روایات متعدد با مضمون «لولا الحجة لساخت الارض بأهلها» نیز همین مطلب از منظری دیگر مورد توجه است.

^۴ - اگر کلّ ساعات روز را به دوازده بخش تقسیم کنیم، ساعت دوازدهم هر روز، به امام زمان علیه السلام اختصاص دارد و این زمان، از هنگامی که آفتاب به زردی می رود، شروع می شود و تا هنگام غروب ادامه دارد. در این زمان، این گونه به آن حضرت متوسّل می شویم:

مهم این جاست که ما باید تسلیم بودن خود را نشان دهیم تا آن بزرگوار نیز به اذن خدای متعال دستگیری نماید. البته روشن است که اگر امام عصر علیه السلام بخواهند می توانند جدای از قالب ها و سنت های الهی لطف نمایند و این در حیطه ی اختیارات خود ایشان است؛ اما اگر ما بخواهیم بدانیم که باید چگونه عمل کنیم تا طبق سنت الهی، حضرت به ما لطف نمایند، باید به دنبال آن باشیم که وظایف توجه به ساحت قدس مهدوی علیه السلام و دعای بر ایشان و خدمتگزاری را انجام دهیم تا مشمول عنایات خاص آن حضرت شویم.

«يَا مَنْ تَوَحَّدَ بِنَفْسِهِ عَنِ خَلْقِهِ! يَا مَنْ غَنَىٰ عَنِ خَلْقِهِ بِنُصْنَعِهِ! يَا مَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ خَلْقَهُ بِلُطْفِهِ! يَا مَنْ سَلَكَ بِأَهْلِ طَاعَتِهِ مَرْضَاتَهُ! يَا مَنْ أَعَانَ أَهْلَ مَحَبَّتِهِ عَلَىٰ شُكْرِهِ! يَا مَنْ مَنَّ عَلَيْهِمْ بِدِينِهِ وَ لَطَفَ لَهُمْ بِنَائِلِهِ!

أَسْأَلُكَ بِحَقِّ وَلِيِّكَ الْخَلْفِ الصَّالِحِ بِقِيَّتِكَ فِي أَرْضِكَ، الْمُنْتَقِمِ لَكَ مِنْ أَعْدَائِكَ وَأَعْدَاءِ رَسُولِكَ، وَ بَقِيَّةِ آبَائِهِ الصَّالِحِينَ الْحُجَّةِ بْنِ الْحَسَنِ، وَ أَتَضَرَّعُ إِلَيْكَ بِهِ وَ أَقْدِمُهُ بَيْنَ يَدَيِ حَوَائِجِي أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٌ وَ آلَ مُحَمَّدٍ وَ أَنْ تَفْعَلَ بِي كَذَا وَ كَذَا (به جای کذا و کذا، حاجت خود را درخواست کن)، وَ أَنْ تَدَارِكَنِي بِهِ وَ تُنَجِّنِي مِمَّا أَخَافُ وَ أَحْذَرُ، وَ الْبَسْنِي بِهِ عَافِيَتَكَ وَ عَفْوَكَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ.

وَ كُنْ لَهُ وَلِيًّا وَ حَافِظًا وَ نَاصِرًا وَ قَائِدًا وَ كَالِنًا وَ سَاتِرًا حَتَّىٰ تُسَكِّنَهُ أَرْضَكَ طَوْعًا وَ تَمَتَّعَهُ فِيهَا طَوِيلًا، يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ! وَ لَا حَوْلَ وَ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، فَسَيَكْفِيكَهُمُ اللَّهُ وَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.» (بحار الأنوار، ج ۸۶، ص ۳۵۴-۳۵۵ به نقل از مصباح المنتهجد)